

Sygn. akt V CSK 49/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku S. Sp. z o.o. w W.
przy uczestnictwie P. Sp. z o.o. z/s w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt II Ca 798/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz uczestnika postępowania 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczyni S. sp. z o.o. z siedzibą w W. od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 września 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniosła do naruszenia norm prawnych uregulowanych w art. 305² § 2 k.c. i art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP przez przyjęcie, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do ustalenia wysokości wynagrodzenia przez odniesienie wartości nieruchomości nieobciążonej gazociągiem do wartości nieruchomości w ten sposób obciążonej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawarła jurydycznych argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa. Kwestia kryteriów, jakie należy brać pod uwagę przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu była wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (por.: postanowienie SN z dnia 9 lipca 2015 r., sygn. akt I CSK 629/14, postanowienie SN z dnia 9 października 2013 r.,

sygn. akt V CSK 491/12, postanowienie SN z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt IV CSK 440/12, postanowienie SN z dnia 8 lutego 2013 r., sygn. akt IV CSK 317/12, postanowienie SN z dnia 20 września 2012 r., sygn. akt IV CSK 56/12, postanowienie SN z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt V CSK 190/11, dostępne na www.sn.pl). i nie ma potrzeby powracania do niej w każdej konkretnej sprawie, prowadziłoby to bowiem do zaprzeczenia roli Sądu Najwyższego jako sądu kasacyjnego i obarczenia go obowiązkami sądu odwoławczego.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.